

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/50/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010202094
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010202094.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej v právnej veci žalobcu Ing. Y. Y., bytom v H. H., G. XX, zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Kutlíkova 17, proti žalovanému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra obrany z 21. septembra 2010, č. OÚ 22-82/2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2013, č.k. 1S/278/2010-133, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2013, č.k. 1S/278/2010-133 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich len z trov právneho zastúpenia v sume 251,79 € do troch dní k rukám právneho zástupcu žalobcu.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 27. júna 2013, č.k. 1S/278/2010-133 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobou napadnuté rozhodnutie ministra obrany (ďalej len „minister“) z 21. septembra 2010, č. OÚ 22-82/2010 v spojení s rozhodnutím náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „náčelník GŠOS SR“) zo 14. júna 2010, č. ŠbPO-76-43/2010, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Napadnutým rozhodnutím minister zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie náčelníka GŠOS SR zo 14. júna 2010, č. ŠbPO-76-43/2010, ktorým nebola povolená obnova konania proti personálnemu rozkazu náčelníka GŠOS SR z 9. júla 2007, č. 985, o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že skoršie rozhodnutia - rozhodnutie ministra zo 4. septembra 2006, č. VS 100-955-6/2006 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Vojenského obranného

spravodajstva z 31. júla 2006 č. V-59/2006, ktorým bol žalobca odvolaný z doterajšej funkcie, a rozhodnutie žalovaného zo 4. septembra 2006, č. VS 100-955-5/2006 v spojení s personálnym rozkazom ministra obrany z 31. júla 2006 č. V-38 o ukončení dočasného vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a o premiestnení žalobcu do podriadenosti GŠOS SR, od ktorých je závislé rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému žalobca žiadal obnovu konania, boli rozsudkami súdov v správnom súdnictve zrušené a vrátené príslušným správny orgánom na ďalšie konanie. Konkrétne ide o rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. novembra 2008, č.k. 1S/401/2006-67 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 12. januára 2010 sp. zn. 8Sžo/1/2009 (rozhodnutie ministra obrany zo 4. septembra 2006 č. VS 100-955-6/2006 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Vojenského obranného spravodajstva z 31. júla 2006 č. V-59/2006, ktorým bol žalobca odvolaný z doterajšej funkcie) a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 2. decembra 2008, č.k. 1S/400/2006-54 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 27. januára 2010 sp.zn. 2Sžo/81/2009 (rozhodnutie ministra obrany zo 4. septembra 2006, č. VS 100-955-5/2006 v spojení s personálnym rozkazom ministra obrany z 31. júla 2006 č. V-38 o ukončení dočasného vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a o premiestnení žalobcu do podriadenosti GŠOS SR).

Po zrušení vyššie uvedených správnych rozhodnutí žalovaný pri vydávaní tu napadnutého rozhodnutia nebral na zreteľ právny názor najvyššieho súdu vyslovený v zrušujúcich rozsudkoch, že personálny rozkaz ministra obrany z 31. júla 2006, č. V-39/2006 bolo v časti premiestnenia žalobcu do podriadenosti náčelníka GŠOS SR bol vydaný nad rozsah právomoci ministra obrany (§ 57 ods. 1, § 6 ods. 2 č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon o štátnej službe profesionálnych vojakov“, resp. „ZOŠŠPV“), čím je tento rozkaz nulitný. Žalovaný napriek tomu vychádzal z právneho stavu nastoleného rozhodnutiami zrušenými pre ich nezákonnosť, a teda svoje rozhodnutie založil na nezákonnom podklade, v dôsledku čoho nemožno ani jeho tu preskúmané rozhodnutie mať za zákonné.

Krajský súd vyslovil, že v prípade žalobcu boli podľa jeho názoru splnené všetky zákonné predpoklady pre obnovu konania proti personálnemu rozkazu náčelníka GŠOS SR z 9. júla 2007, č. 985, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Zdôraznil, že dôvodom zrušenia tohto rozhodnutia o premiestnení žalobcu do podriadenosti GŠOS SR rozsudkom najvyššieho súdu z 27. januára 2010 sp.zn. 2Sžo/81/2009 bola skutočnosť, že ho vydal orgán, ktorý na to nemal právomoc a toto rozhodnutie bolo teda nulitné. Logicky, ak rozhodnutie o premiestnení žalobcu do podriadenosti GŠOS SR bolo rozsudkom najvyššieho súdu ako nulitné zrušené, nemohol zodpovedný orgán vydať riadne rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

Nerešpektovaním právoplatných rozsudkov najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené rozhodnutia, od ktorých záviselo skutkové a právne posúdenie v tu prejednávanej veci, založil žalovaný dôvod na obnovu konania, ktorú tu napadnutými rozhodnutiami nepovolil.

O trovách konanie rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia 947,35 eura.

V lehote ustanovenej zákonom (§204 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) žiadajúc, aby ho najvyšší súd zmenil a žalobu žalobcu zamietol. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

Poukázal na to, že žalobca bol zo služobného pomeru profesionálneho vojaka prepustený z dôvodu podľa § 70 ods. 1 písm. g/ zákon o štátnej službe profesionálnych vojakov. Dôvod prepustenia, ako ani postup konajúcich správnych orgánov v konaní, žalobca nikdy nespochybnil, a to ani v návrhu na obnovu konania. Tento žalobca odôvodnil jedine nedostatkami personálnych rozkazov a rozhodnutí, ktoré boli rozsudkami najvyššieho súdu z 12. januára 2010 sp.zn. 8Sžo/1/2009 a z 27. januára 2010 sp. zn. 2Sžo/81/2009 zrušené.

Podľa žalobcu nie sú splnené ani zákonné predpoklady pre povolenie, resp. nariadenie obnovy konania, ako ich ustanovuje § 62 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Podľa názoru žalovaného totiž nemožno skutočnosti uvádzané žalobcom v návrhu na obnovu konania mať nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo po skončení konania vydaním personálneho rozkazu GŠOS SR z 9. júla 2007, č. 985 majúce vzťah k tomuto konaniu. Skutočnosti tvrdené žalobcom (nezákonnosť rozhodnutí o skončení dočasného vyčlenenia žalobcu a jeho premiestnenia do podriadenosti náčelníka GŠOS SR) tu boli ešte pred tým, ako najvyšší súd vydal svoje zrušujúce rozsudky, v ktorých nezákonný stav len skonštatoval. Žalobca však o nich mohol vedieť už predtým. Zopakoval, že žalobca nespochybnil existenciu dôvodu, pre ktorý bol zo služobného pomeru profesionálneho vojaka prepustený.

Následne žalobca spochybnil naplnenie tretej z podmienok obnovy konania, t.j. že by sa nové skutočnosti alebo dôkazy v konaní nemohli uplatniť bez zavinenia účastníka - žalobcu, pretože tomuto nič nebránilo tieto skutočnosti namietat' v riadnom opravnom prostriedku, resp. v žalobe proti personálnemu rozkazu, ktorého preskúmania sa cestou obnovy konania domáha.

Na záver svojho odvolania žalovaný poukázal na skutočnosť, že v čase vydania personálneho rozkazu náčelníka GŠOS SR z 9. júla 2007, č. 985, o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bolo vydané pred zrušením rozhodnutí ministra zo 4. septembra 2006, č. VS 100-955-6/2006 a č. VS 100-955-5/2006, resp. aj príslušných prvostupňových správnych rozhodnutí. V tomto smere žalovaný poukázal na § 250i ods. 1 a ods. 3 OSP.

Vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného sa žalobca v plnej miere stotožnil s právnymi závermi krajského súdu obsiahnutými v odvolaní napadnutom rozsudku, ktorý označil za správny po vecnej, právnej aj formálnej stránke.

V zásade zopakoval, že rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému sa domáha obnovy konania bolo vydané orgánom, ktorý na to nemal právomoc. Táto skutočnosť vyplýva zo zistenia nulítosti rozhodnutia ministra obrany zo 4. septembra 2006 č. VS 100-955-6/2006 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Vojenského obranného spravodajstva z 31. júla 2006 č. 59, ktorým bol žalobca odvolaný z doterajšej funkcie a rozhodnutia ministra obrany zo 4. septembra 2006, č. VS 100-955-5/2006 v spojení s personálnym rozkazom ministra obrany z 31. júla 2006 č. V-38 o ukončení dočasného vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a o premiestnení žalobcu do podriadenosti GŠOS SR. Zdôraznil, že nulítosť týchto rozhodnutí existovala v čase vydania personálneho rozkazu náčelníka GŠOS SR z 9. júla 2007, č. 985, t. j. nenastala dodatočne, ale dodatočne vyšla najavo až v súvislosti s citovanými rozsudkami najvyššieho súdu vo veciach sp.zn. 8Sžo/1/2009 a 2Sžo/81/2009, a teda nemohla byť bez zavinenia účastníka konania v pôvodnom konaní uplatnená. Žalobca naznačil, že žalovaný si zrejme zamieňa chybné (vadné) a nulitné správne akty a ich účinky, k čomu poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp.zn. 2Sžo/31/2011 (uznesenie z 18. apríla 2012) a pod sp.zn. 4Cdo/123/2003.

Teda má za to, že skutočnosť, že nulita rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka je novou skutočnosťou, ktorá vyšla najavo až po skončení relevantného konania, keďže v čase vydania dotknutého personálneho rozkazu rozsudky najvyššieho súdu ešte neboli vydané.

Do pozornosti súdu dal žalobca tiež skutočnosť, že hoci samotný personálny rozkaz o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nebol zrušený na základe žiadneho z prípustných opravných prostriedkov, nemožno opomínať existujúcu súvislosť medzi ním a dvoma zrušenými personálnymi rozkazmi z dôvodu, že vo veci konal a rozhodol orgán, ktorý na to nebol príslušný.

Vo vzťahu k § 250i ods. 1 OSP, na ktorý sa žalovaný odvolal vo vzťahu k skutkovému stavu rozhodnému pre konanie v správnom súdnictve, žalobca poukázal na to, že nulítosť teraz už zrušených rozhodnutí, na ktoré personálny rozkaz náčelníka GŠOS SR z 9. júla 2007, č. 985, nadväzuje, existovala

už v čase vydania tohto personálneho rozkazu, ale nebola skutočnosťou, ktorá by už vtedy vyšla najavo. Žalobca nikdy nepatril do podriadenosti náčelníka GŠOS SR, preto ním ani nemohol byť zo služobného pomeru profesionálneho vojaka prepustený.

Na rozdiel od žalovaného má žalobca za to, že tu boli splnené podmienky pre obnovu konania, čo aj preukázal. Odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu preto navrhol potvrdiť, pričom si súčasne uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil a špecifikoval.

Podaním doručeným najvyššiemu súdu 19. septembra 2014, t.j. druhý deň od vyhlásenia tohto rozsudku, doručil žalobca špecifikáciu trov odvolacieho konania, ktorých náhradu si uplatnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V prejednávanej veci sú predmetom konania rozhodnutia o nepovolení obnovy konania na návrh žalobcu vo veci rozhodnutia - personálneho rozkazu z 9. júla 2007, č. 985, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru. Spornou medzi účastníkmi ostala skutočnosť, či vo veci je naplnený niektorý z dôvodov pre povolenie obnovy konania, pričom správny orgán skonštatoval zachovanie lehoty (§ 63 ods. 3 správneho poriadku), resp. či je možno nulitu rozhodnutia ministra obrany o prevedení žalobcu do podriadenosti GŠOS SR vyhodnotiť:

- 1/ ako skutočnosť majúcu vplyv na personálny rozkaz z 9. júla 2007, č. 985, a
- 2/ či ide o skutočnosť, ktorá vyšla najavo v čase,

Podmienky obnovy konania v personálnych veciach podľa zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov sa spravujú ustanoveniami správneho poriadku (§ 81 ZoŠSPV). Základným predpokladom pre povolenie obnovy konania pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, je, že a/ vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania; b/ rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak; c/ nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; d/ rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; e/ rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom (§ 62 ods. 1 správneho poriadku). Správny orgán z týchto dôvodov nariadi obnovu konania, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem.

Personálny rozkaz ministra obrany z 31. júla 2006, č. V-39/2006, je vo vzťahu rozhodnutím, ktoré zakladá právomoc náčelníka GŠOS SR vystupovať v personálnych veciach voči žalobcovi ako nadriadený. Je teda zásadným aktom pre to, aby náčelník GŠOS SR bol orgánom príslušným na vydanie personálneho rozkazu z 9. júla 2007, č. 985, o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

Ako správne uvádza žalovaný, nulitosť personálneho rozkazu ministra obrany z 31. júla 2006, č. V-39/2006, ktorým bol žalobca premiestnený do podriadenosti GŠOS SR (§ 57 ods. 1 zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov) je právnou skutočnosťou, ktorá tu existovala od momentu, kedy bol tento personálny rozkaz vydaný, a nemožno ho preto považovať za novú skutočnosť.

Táto skutočnosť, existujúca tu od momentu vydania personálneho rozkazu ministra obrany z 31. júla

2006, č. V-39/2006 vyšla najavo až v rámci súdneho prieskumu iných rozhodnutí týkajúcich sa žalobcu, pre ktoré rovnako ako pre tu preskúmané rozhodnutie bol tento personálny rozkaz ministra obrany relevantný pre určenie príslušného orgánu pre ich vydanie.

Skutočnosť, ktorú má § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku na mysli, je skutočnosťou, ktorá hoci aj existovala v čase konania predchádzajúceho rozhodnutiu, voči ktorému je podaný návrh na obnovu konania, nebola účastníkom konania a konajúcemu správnenému orgánu známa.

Neobstojí preto tvrdenie žalovaného, že poznatok o nulitnosti personálneho rozkazu ministra obrany z 31. júla 2006, č. V-39/2006, nie je novou skutočnosťou, pretože personálny rozkaz bol nulitným rozhodnutím od svojho počiatku. Teda ani jeho názor, že po právoplatnom skončení konania, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého rozhodnutia, už najavo žiadne nové skutočnosti nevyšli.

Sama nulitnosť personálneho rozkazu ministra obrany z 31. júla 2006, č. V-39/2006 ako rozhodnutia podmieňujúceho všetky ďalšie právne úkony a právne akty urobené, resp. vydané voči žalobcovi náčelníkom GŠOS SR, nielen že je skutočnosťou odôvodňujúcou povolenie obnovy konania voči každému takému rozhodnutiu, je ako objektívna skutočnosť aj dôvodom na jej nariadenie.

Najvyšší súd preto, nezistiac žiadne procesné pochybenia v postupe krajského súdu, ktoré by mali za následok vadnosť jeho rozsudku, dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok je vecne a právne správny, pričom krajský súd riadne zistil skutkový stav veci, v odôvodnení rozsudku správne identifikoval právne problémy, s ktorými sa v súlade so zákonom vysporiadal.

Z tohto dôvodu najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil, stotožniac sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 1, 2 OSP, § 250ja ods. 3 OSP).

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol v súlade s § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 251,79 €.

Najvyšší súd pritom postupoval v súlade s § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. c/, § 13a ods. 4, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl. č. 655/2004 Z.z.“).

V zmysle špecifikácie doručenej najvyššiemu súdu 19. septembra 2014 si žalobca uplatnil náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia v členení náhrada odmeny advokáta za písomné vyjadrenie na súd (vyjadrenie sa k odvolaniu žalovaného z 9. septembra 2013) v sume 127,16 €, s režijným paušálom v sume 7,63 €; a náhrady odmeny advokáta za účasť na pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku (17. septembra 2014) v sume 67 €, s režijným paušálom v sume 8,04 €. Keďže právny zástupca je platiteľom dane z pridanej hodnoty, o čom predložil najvyššiemu súdu kópiu osvedčenia o registrácii, bola náhrada trov právneho zastúpenia zvýšená o túto daň, spolu na sumu 251,79 €.

Najvyšší súd poznamenáva, že pre úkon vyjadrenie na súd (vyjadrenie sa k odvolaniu žalovaného z 9. septembra 2013) a príslušný režijný paušál bola uplatnená náhrada odmeny za poskytnutie právnych služieb v sume za rok 2012, t.j. nižšia, než aká by v skutočnosti za úkon právnej služby urobený 9. septembra 2013 prislúchala. Najvyšší súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia len v uplatnenej výške.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.